

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 49/2017-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Bytový podnik mesta Košice, s. r. o., Južné nábrežie 13, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Vladimírom Kucharčíkom, Štefánikova 40, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 239/2015 z 1. júna 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Bytový podnik mesta Košice, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. októbra 2016 osobne doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Bytový podnik mesta Košice, s. r. o.,

Južné nábrežie 13, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Vladimírom Kucharčíkom, Štefánikova 40, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 239/2015 z 1. júna 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 29 C 89/2009 v postavení žalobkyne, v ktorom sa žalobou z 22. júla 2008 domáhala proti žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade (██████████) vydania platobného rozkazu a uloženia povinnosti zaplatiť spoločne a nerozdielne istinu v sume 1 693,95 € s príslušenstvom z titulu nezaplateného nájomného za príslušné obdobie.

V predmetnej veci okresný súd 3. septembra 2008 platobný rozkaz sp. zn. 13 Ro 303/2008, ktorý sa žalovaným nepodarilo doručiť do vlastných rúk, uznesením sp. zn. 13 Ro 303/2008 z 24. apríla 2009 zrušil. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný v 2. rade sa v mieste trvalého pobytu nezdržoval, okresný súd mu uznesením č. k. 29 C 89/2009-53 z 31. augusta 2009 ustanovil v zmysle § 29 ods. 2 v tom čase platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) za opatrovníčku ██████████, zamestnankyňu Okresného súdu Košice-okolie. Následne okresný súd rozsudkom sp. zn. 29 C 89/2009 z 10. júna 2010 (ďalej len „rozsudok z 10. júna 2010“ alebo „exekučný titul“) určil, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne sumu 1 693,95 € s príslušenstvom, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovaným uložil povinnosť nahradiť trovy konania v sume 95,40 €. Rozsudok okresného súdu z 10. júna 2010 bol doručovaný opatrovníčke žalovaného v 2. rade.

Sťažovateľka podala 30. mája 2014 na základe exekučného titulu návrh na vykonanie exekúcie u súdnej exekútorky JUDr. Márie Hlavňovej na vymoženie sumy 1 693,95 € s príslušenstvom (exekučné konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 35 Er 2730/2014).

Súdna exekútorka podala 11. júna 2014 okresnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu. Okresný súd následne 19. augusta 2014 súdnu exekútorku poveril vykonaním exekúcie. Žalovanému v 2. rade bolo 17. septembra 2014 doručené upovedomenie o začatí exekúcie. Žalovaný v 2. rade podal v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 35 Er 2730/2014 dňa 30. septembra 2014 námietky a návrh na zastavenie exekúcie, o ktorých rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 35 Er 2730/2014 zo 6. októbra 2014 (ďalej len „uznesenie zo 6. októbra 2014“) vydaným vyšším súdnym úradníkom tak, že námietky proti exekúcii a návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Proti uzneseniu okresného súdu zo 6. októbra 2014 podal žalovaný v 2. rade odvolanie, na základe čoho okresný súd uznesením sp. zn. 35 Er 2730/2014 z 22. septembra 2015 (vydaným sudcom) námietky proti exekúcii a návrh na zastavenie exekúcie zamietol.

Po zamietnutí odvolania žalovaný v 2. rade uhradil pohľadávku a sťažovateľka následne návrh na vykonanie exekúcie zobrala 6. novembra 2015 späť. V nadväznosti na túto skutočnosť súdna exekútorka 27. novembra 2015 podala v súlade s § 57 ods. 1 písm. c) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) návrh na zastavenie exekúcie, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením č. k. 35 Er 2730/2014-115 z 11. februára 2016 tak, že exekučné konanie zastavil (označené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19. februára 2016).

Dňa 27. januára 2015 žalovaný v 2. rade požiadal okresný súd o doručenie rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010 s tvrdením, že „*jeho originál mu nebol nikdy doručený*“. Okresný súd rozsudok z 10. júna 2010 doručil žalovanému v 2. rade 21. februára 2015, na základe čoho žalovaný v 2. rade podal 11. marca 2015 proti rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010 odvolanie, v ktorom tvrdil, že lehota na podanie odvolania je zachovaná, a zároveň pre prípad, žeby okresný súd považoval lehotu na podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010 za zmeškanú, požiadal o jej odpustenie.

Okresný súd uznesením č. k. 29 C 89/2009-151 z 23. marca 2015 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu z 23. marca 2015“) žalovanému v 2. rade zmeškanie lehoty na podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010 neodpustil, pričom zdôraznil, že rozhodnutie o včasnosti podaného odvolania môže urobiť len krajský súd, ktorý posúdi otázku, či bola opatrovníčka žalovanému v 2. rade ustanovená v súlade so zákonom, keďže procesné pochybenie súdu je odvolacím dôvodom, nie dôvodom na odpustenie zmeškania lehoty. Žalovaný v 2. rade podal 24. apríla 2015 proti označenému uzneseniu okresného súdu z 23. marca 2015 odvolanie. Spis bol 6. mája 2015 predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaniach žalovaného v 2. rade proti uzneseniu okresného súdu z 23. marca 2015 a proti rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010. Sťažovateľka sa k odvolaniu žalovaného v 2. rade proti rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010 vyjadrila podaním doručeným okresnému súdu 12. júna 2015, ktoré bolo následne 15. júna 2015 predložené krajskému súdu.

Krajský súd napadnutým uznesením zrušil rozsudok okresného súdu z 10. júna 2010 okrem zamietavého výroku a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, pričom zároveň odmietol odvolanie proti uzneseniu okresného súdu z 23. marca 2015. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval, že okresný súd nedostatočne zistil pobyt žalovaného v 2. rade, a tým mu odňal možnosť konať pred súdom. Uznesením okresného súdu z 31. augusta 2009 bola žalovanému v 2. rade ustanovená opatrovníčka avšak bez toho, aby okresný súd vyčerpал všetky procesné možnosti a doručoval písomnosti žalovanému v 2. rade obvyklým spôsobom – poštou. Sťažovateľka namieta, že názory krajského súdu týkajúce sa riadneho spôsobu doručenia rozsudku z 10. júna 2010 s prihliadnutím na skutkový stav veci sú zjavne neodôvodnené, resp. arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné.

Sťažovateľka v tejto súvislosti namieta, že odvolanie žalovaného v 2. rade proti rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010 bolo podané oneskorene a účelovo. Podľa sťažovateľky je postup krajského súdu, ktorým *„pripustil podanie riadneho opravného prostriedku voči už právoplatnému rozsudku za svojvoľné rozhodnutie, ktorým došlo k prelomeniu prekážky právoplatne rozhodnutej veci bez existencie relevantných*

skutočností. ... žalovaný v 2. rade už dňa 26. 09. 2014 prostredníctvom svojho vtedajšieho právneho zástupcu [REDAKOVANÉ] nahliadol do súdneho spisu pričom mu bola odovzdaná aj fotokópia rozsudku sp. zn. 29 C/89/2009 zo dňa 10. 06. 2010, tak ako je to uvedené v úradnom zázname o nahliadnutí do súdneho spisu zo dňa 26. 09. 2014, ktorý je založený v súdnom spise. Žalovaný v 2. rade mal tiež vedomosť o rozsudku... aj dňa 30. 09. 2014, kedy u súdnej exekútorky JUDr. Márie Hlavňovej podal námietky proti exekúcii vykonávanej na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozsudok sp. zn. 29 C/89/2009 z 10. 06. 2010. ... takýmto postupom žalovaný v 2. rade hrubo zneužíva svoje procesné práva. Napádané uznesenie odvolacieho súdu podporuje účastníkov konania, ktorí hrubo zneužívajú svoje procesné práva.“.

Sťažovateľka zdôrazňuje, že zvrátiť oneskorene podané odvolanie proti rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 26. augusta 2010, mohol žalovaný v 2. rade len postupom v zmysle § 58 ods. 1 OSP, a to návrhom na odpustenie zmeškania lehoty.

Sťažovateľka namieta, že „Nakoľko uznesenie o odpustení zmeškanej lehoty neexistuje, práve naopak, prvostupňový súd svojim uznesením zo dňa 23. 03. 2015 neodpustil žalovanému v 2. rade zmeškanie lehoty má navrhovateľ za to, že záver o tom, že odvolanie žalovaného v 2. rade bolo podané oneskorene je nezvratný. Máme za to, že odvolací súd mal odvolanie podané žalovaným v 2. rade odmietnuť ako oneskorene podané.“.

Sťažovateľka spochybňuje záver krajského súdu o tom, že žalovanému v 2. rade bola odňatá možnosť konať pred súdom v súlade s § 221 ods. 1 písm. f) OSP. Okresný súd podľa sťažovateľky vyčerpávajúcim spôsobom zisťoval pobyt žalovaného v 2. rade, a to doručovaním písomnosti prostredníctvom pošty, ako aj opakovanými dožiadaniami prostredníctvom policajných orgánov. Vzhľadom na uvedené bolo ustanovenie opatrovníka podľa tvrdenia sťažovateľky plne v súlade s § 29 ods. 2 OSP, a preto považuje «Právny názor druhostupňového súdu vyslovený v odôvodnení napádaného uznesenia, o tom, že nedostatočne preukázal neznámy pobyt účastníka konania a to len z dôvodu, že

„z odvolacieho spisu vôbec nevyplýva, že by súd prvého stupňa doručoval akúkoľvek súdnu písomnosť žalovanému v 2. rade spôsobom obvyklým – poštou na adresu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] Na túto adresu sa snažil súd doručovať len prostredníctvom policajného orgánu, avšak bezúspešne“... za šikanózne, arbitrárny a nedostatočne odôvodnený.».

Sťažovateľka tvrdí, že «konajúci súd musí pred ustanovením opatrovníka účastníkovi konania z dôvodu neznámeho pobytu vyčerpať všetky možnosti zistenia, či je jeho pobyt skutočne neznámy. Avšak ani z právnych predpisov, či judikatúry súdov nevyplýva žiadna „hierarchia“ medzi jednotlivými spôsobmi doručovania. Použitie jednotlivých prostriedkov pre zistenie pobytu účastníka konania je výlučne na úvahe súdu a závisí od okolností konkrétneho prípadu. Právny názor vyjadrený odvolacím súdom v napádanom uznesení o tom, že súd prvého stupňa nevykonal ešte aj doručovanie spôsobom obvyklým, a to poštou, čo bolo dôvodom pre nedostatočné preukázanie neznámeho pobytu žalovaného v 2. rade považuje navrhovateľ za šikanózne. To, že prvostupňový súd využil pre zistenie pobytu žalovaného v 2. rade doručovanie cestou policajných orgánov považuje navrhovateľ za správny postup, nakoľko pri využití inštitútu dožiadania policajného orgánu súd disponuje správou o doručovaní policajným orgánom, ktorá je podrobnejšia a lepšie popisuje skutkové okolnosti pri doručovaní ako pri doručovaní prostredníctvom pošty, čo umožňuje súdu lepšie posúdiť skutočnosť pobytu toho, ktorého účastníka konania. ... opatrovník bol žalovanému v 2. rade ustanovený riadne v súlade s ust. § 29 O. s. p. po tom, čo prvostupňový súd dostatočne vyčerpal možnosti zistenia pobytu žalovaného v 2. rade. Trvanie ešte na doručovaní spôsobom obvyklým – poštou na čom založil svoje rozhodnutie súd druhého stupňa považuje navrhovateľ za striktný výklad právnych noriem, ktorý bez toho aby zohľadnil okolnosti daného prípadu vedie k neudržateľnému formalizmu v rozhodovacej činnosti súdu.».

V konečnom dôsledku sťažovateľka namieta, že krajský súd nezohľadnil jej vyjadrenie k odvolaniu žalovaného v 2. rade, ktoré podala okresnému súdu 12. júna 2015, pričom dokonca v napadnutom uznesení uviedol nepravdivé tvrdenie, že sťažovateľka sa k odvolaniu žalovaného v 2. rade nevyjadrila. Podľa sťažovateľky sa krajský súd

v napadnutom uznesení s „argumentmi navrhovateľa uvedenými vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 2. rade vôbec nevysporiadal, nakoľko ich opomenul“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo navrhovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Co/239/2015 zo dňa 01. 06. 2016 porušené.

Zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach 2 Co/239/2015 zo dňa 01. 06. 2016 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 330,- eur, ktoré je mu Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť navrhovateľovi trovy konania titulom trov právneho zastúpenia vo výške 363,79 eur na účet jeho právneho zástupcu... v lehote do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľka odôvodňuje priznanie primeraného finančného zadostučinenia tak, aby „zodpovedalo rozsahu pocitu nedôvery v spravodlivosť a jeho snahe domôcť sa svojich práv. So zreteľom na vyššie uvedený skutkový aj právny vzťah, vychádzajúc z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky a judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných prípadoch, navrhovateľ má za to, že finančné zadostučinenie 330,- eur (cca 1/5 zo sumy tvoriacej predmet konania 1.693,95 eur) bude v jeho prípade primeraným“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry opakovane vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je len také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktorého nápravu nemožno dosiahnuť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej právoplatne

skončilo. V zmysle uvedeného v konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania sťažnosti stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010).

Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

V nadväznosti na uvedené právne názory ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach daného prípadu sú splnené predpoklady na výnimku z už spomenutej zásady, podľa ktorej ústavný súd v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa právoplatne skončilo konanie.

Sťažovateľka napáda rozhodnutie krajského súdu, ktorým bol zrušený rozsudok okresného súdu z 10. júna 2010, z dôvodu, že žalovanému v 2. rade bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnutým uznesením sa krajský súd s konečnou platnosťou vyjadril k parciálnej procesnej otázke – (ne)odňatiu možnosti žalovaného v 2. rade konať pred súdom – námietky sťažovateľky formulované v jej sťažnosti doručenej ústavnému súdu týkajúce sa právnych účinkov doručenia rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010 okresným súdom ustanovenej opatrovníčke žalovaného v 2. rade nebudú môcť byť predmetom ďalšieho preskúmania všeobecnými súdmi v rámci následných štádií konania v predmetnej právnej veci (vrátane konania o opravných prostriedkoch, pozn.).

Zároveň platí, že napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým bolo „oživené“ konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 29 C 89/2009, je spôsobilé výrazným a nereparovateľným spôsobom zasiahnuť do sféry ústavou a dohovorom zaručených práv sťažovateľky (sťažovateľka tvrdí, že „oživenie“ konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 29 C 89/2009 značným spôsobom zasiahlo do jej práv zaručených ústavou a dohovorom z dôvodu porušenia princípu právnej istoty), a preto ústavný súd podrobil napadnuté uznesenie krajského súdu ústavnému prieskumu z pohľadu možného porušenia sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Keďže odvolacia námietka žalovaného v 2. rade, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010, sa týkala procesného pochybenia okresného súdu, ku ktorému podľa názoru žalovaného v 2. rade došlo pri ustanovovaní opatrovníčky, bolo namieste v prvom rade preskúmať (tak, ako to aj urobil krajský súd) samotné procesné pochybenie okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 89/2009, ktorým podľa žalovaného v 2. rade došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom. Záver krajského súdu o tomto posudzovanom procesnom pochybení okresného súdu bol totiž rozhodujúci pre následné posúdenie včasnosti odvolania podaného žalovaným v 2. rade proti rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010. Pokiaľ by totiž krajský súd dospel k záveru, že okresný súd pri ustanovovaní opatrovníčky žalovanému v 2. rade procesne pochybil, bolo by doručovanie rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010 opatrovníčke žalovaného v 2. rade právne imperfektné, a teda nespôsobilé vyvolať účinok jeho právoplatnosti a vykonateľnosti.

Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné

súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala, a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky

právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 234/2014).

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Vychádzajúc z uvedených východísk, ústavný súd podrobil napadnuté uznesenie krajského súdu ústavnému prieskumu v časti týkajúcej sa namietaného procesného pochybenia okresného súdu pri ustanovení opatrovníčky žalovanému v 2. rade. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol:

„Z obsahu spisu súd zistil, že žalovanému v 2. rade prvostupňový súd doručoval poštou súdne zásielky na adresu v [REDAKOVANÉ]. Je pravdou, že na č. l. 28 sa nachádza správa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, obvodné oddelenie PZ Bratislava V – Petržalka - sever, kde policajný doručujúci orgán oznámil súdu prvého stupňa, že doručenie zásielky do vlastných rúk žalovanému v 2. rade nebolo možné na adresu trvalého bydliska [REDAKOVANÉ] vykonať, pretože na schránkach a zvončekoch sa meno [REDAKOVANÉ] nenachádzalo, od nájomníka [REDAKOVANÉ] bolo zistené, že menovanú osobu nepozná a iné bydlisko žalovaného nebolo zistené. Výpis z evidencie obyvateľov pripojený k č. l. 35 spisu svedčí o tom, že žalovaný v 2. rade od 20. 1. 2006 mal hlásený trvalý pobyt na adrese [REDAKOVANÉ]

██████████ a prechodný pobyt v ██████████
██████████ avšak len v období od 3. 9. 2004 do 30. 9. 2009. Súd prvého stupňa doručoval súdne zásielky poštou aj na adresu prechodného bydliska ██████████
██████████ avšak bezúspešne s tým, že zásielky sa vrátili ako neprevzaté v odbernej lehote. Na uvedenej adrese prechodného pobytu nebolo úspešné doručenie ani policajným orgánom, a to Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Bratislave III, obvodné oddelenie PZ Bratislava - Rača, ako to vyplýva zo správy tohto orgánu zo 16. 6. 2009 s tým, že na uvedenej adrese žalovaný nebyval, ani nebýva, ktorá skutočnosť bola zistená od vrátničky ubytovne po prezretí kníh ubytovaných. Následne uznesením č. k. 29 C/89/2009-53 zo dňa 31. 8. 2009 súd prvého stupňa ustanovil žalovanému v 2. rade ██████████, zamestnanca Okresného súdu Košice - okolie v zmysle § 29 ods. 2 O. s. p. za opatrovníka na doručenie súdnej zásielky, nakoľko jeho pobyt nie je známy. Súd následne vo veci rozhodol rozsudkom z 10. 6. 2010 a tento rozsudok doručoval ██████████ (zrejme ako opatrovníčke pre oboch žalovaných). Ďalej mal súd preukázané z č. l. 91 spisového materiálu, že žalovaný v 2. rade dňa 27. 1. 2015 podal žiadosť o doručenie predmetného rozsudku, pretože mu nebol doručený. Po tom, čo uhradil súdny poplatok 1,50 € v zmysle výzvy doručenej mu súdom (pol. č. 28 Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou zák. č. 71/1992 Zb.) bol mu doručený predmetný rozsudok, ktorý prevzal dňa 21. 2. 2015. Dňa 9. 3. 2015 podal na pošte odvolanie, ktoré došlo na súd 11. 3. 2015. Odvolanie teda bolo podané v zákonnej 15-dňovej odvolacej lehote. Z odvolacieho spisu vôbec nevyplýva, že by súd prvého stupňa doručoval akúkoľvek súdnu písomnosť žalovanému v 2. rade spôsobom obvyklým - poštou na adresu ██████████
██████████ Na túto adresu sa snažil súd doručovať len prostredníctvom policajného orgánu, avšak bezúspešne. To však neznamená, že žalovaný v 2. rade sa na uvedenej adrese nezdržoval a súdne zásielky zasielané poštou nepreberal. Naopak o tom, že takéto poštové súdne zásielky preberal svedčí žalovaný v 2. rade uvádzaná skutočnosť v odvolaní, a to, že bolo s ním riadne konané v iných konaniach vedených na Okresnom súde Košice II.

Súd poukazuje na ustálenú judikatúru (R 35/2009) najvyššieho súdu s tým, že okolnosť neznámeho pobytu účastníka konania musí vždy byť hodnoverne preukázaná, a táto povinnosť zaťažuje súd, ktorý musí vyčerpať všetky možnosti na zistenie, či je pobyt

účastníka skutočne neznámy. Každý má totiž právo, aby jeho vec bola prejednaná na súde v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom v zmysle čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd. Vydaniu rozhodnutia o ustanovení opatrovníka účastníkovi konania, ktorého pobyt nie je známy, musí predchádzať prešetrenie toho, či sú dané všetky podmienky pre takýto postup a či nie je namieste iné opatrenie.

Súd prvého stupňa nepostupoval v súlade s týmto právnym názorom a uspokojil sa so správami policajných orgánov ako doručovacích orgánov, nedoručoval na adresu trvalého pobytu žalovaného v 2. rade zásielky poštou a napokon, pri úmysle ustanoviť mu opatrovníka nezisťoval v mieste trvalého bydliska, či na uvedenej adrese žije žalovaný len sám alebo iný členovia jeho rodiny, prípadne iný príbuzný. Ustanovenie opatrovníka je krajným riešením a prichádza do úvahy až potom, keď zlyhali všetky procesné možnosti ako zabezpečiť práva osoby, ktorá z rôznych dôvodov nemôže pred súdom samostatne konať. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (podľa ktorého súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť pred súdom) a vec vrátil v rozsahu zrušenia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 O. s. p.“

S prihliadnutím na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že záver krajského súdu o procesnom pochybení okresného súdu pri ustanovení opatrovníčky žalovanému v 2. rade z dôvodu nedôsledného postupu pri doručovaní na adresu v mieste trvalého pobytu poštou, ktoré musí predchádzať ustanoveniu opatrovníka účastníkovi konania, ktorého pobyt nie je známy, je dostatočne odôvodnený a má základ v príslušnom procesno-právnom predpise a relevantnej judikatúre všeobecných súdov.

Ustanovenie opatrovníka účastníkovi konania z dôvodu, že jeho pobyt nie je známy v zmysle § 29 ods. 2 OSP, nemôže byť len formálnym úkonom a jeho účelom nemôže byť len zaistenie urýchlenia súdneho konania zriadením doručovacieho miesta. Ústavný súd sa s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci stotožňuje s názorom krajského súdu, že nedôsledným postupom okresného súdu pri ustanovení opatrovníčky nebola zabezpečená účinná ochrana práv a záujmov žalovaného v 2. rade ako účastníka konania vedeného

okresným súdom pod sp. zn. 29 C 89/2009. Vzhľadom na uvedené je podľa názoru ústavného súdu záver krajského súdu o tom, že žalovanému v 2. rade bola odňatá možnosť konať pred súdom, ústavne udržateľný a akceptovateľný. Procesné pochybenie okresného súdu zároveň spôsobilo, že doručenie rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010 opatrovníčke žalovaného v 2. rade nie je spôsobilé vyvolať účinky právoplatnosti a vykonateľnosti označeného rozsudku. Za týchto okolností bol rozsudok okresného súdu z 10. júna 2010 žalovanému v 2. rade riadne doručený až 21. februára 2015. Keďže odvolanie proti rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010 žalovaný v 2. rade podal okresnému súdu 11. marca 2015, teda v lehote ustanovenej na podanie odvolania, rozsudok okresného súdu z 10. júna 2010 nemohol nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť.

Krajský súd sa vyjadril aj k odvolaniu proti uzneseniu okresného súdu z 23. marca 2015, ktorým žalovanému v 2. rade zmeškanie lehoty na podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010 nebolo odpustené, pričom najmä uviedol:

„Po podaní odvolania vo veci samej požiadal žalovaný v 2. rade o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti rozsudku s tým, že vzhľadom na procesné pochybenie súdu lehota na podanie odvolania neuplynula, nedošlo k jej zmeškaniu, rozsudok nemal byť doručovaný opatrovníkovi, pretože pobyt žalovaného v 2. rade je známy, avšak z opatrnosti súdu navrhol, aby mu bolo zmeškanie lehoty na odvolanie odpustené. Súd prvého stupňa uznesením zo dňa 23. 3. 2015 neodpustil žalovanému v 2. rade zmeškanie lehoty na podanie odvolania proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 10. 6. 2010 č. k. 29 C/89/2009-79 z dôvodu, že žalovaný v 2. rade považuje za dôvod prípadného zmeškania odvolacej lehoty procesné pochybenie súdu a zároveň vyjadril názor, že odvolaciu lehotu nezmeškal. Súd uzavrel, že včasnosť podaného odvolania môže posúdiť len odvolací súd. Ak súd procesne pochybil a lehota zmeškaná vôbec nebola, dôjde k prejednaniu odvolania a zatiaľ čo v prípade, že k takejto vade v konaní nedošlo, žalovaný v 2. rade neuviedol iný dôvod, pre ktorý by súd mohol ako pre prípadný ospravedlniteľný dôvod odpustiť zmeškanie lehoty. Žalovaný v 2. rade podal včas odvolanie aj proti tomuto uzneseniu taktiež z dôvodu opatrnosti a požadoval, aby odvolací súd považoval za lehotu na podanie odvolania proti rozsudku vo veci samej za zachovanú. V prípade, že bude mať

za to, že lehota na podanie odvolania bola zo strany žalovaného v 2. rade zmeškaná, žiadal zmeniť napadnuté uznesenie tak, aby mu bola zmeškaná lehota odpustená.

Súd po preskúmaní tohto odvolania dospel k záveru, že odvolanie je potrebné odmietnuť z dôvodu podľa ust. § 218 ods. 1 písm. e/ O. s. p., pretože rozhodnutie napadnuté odvolaním zaniklo inak. Tým, že odvolací súd posúdil odvolanie vo veci samej ako podané včas a oprávnenou osobou, nebolo potrebné rozhodovať o odvolaní žalovaného v 2. rade proti uzneseniu, ktorým mu nebola odpustená zmeškaná lehota.“

Aj citovaný právny názor krajského súdu považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľný. Odvolací súd je vždy povinný zaoberať sa včasnosťou podania odvolania. Ak dospeje k záveru, že odvolanie je podané oneskorene, uznesením odvolanie odmietne. V okolnostiach posudzovanej veci bolo pre posúdenie včasnosti podaného odvolania rozhodujúce posúdenie procesného pochybenia okresného súdu, keďže od jeho posúdenia závisel záver o právoplatnosti meritórneho rozhodnutia. Procesné pochybenie všeobecného súdu nemožno považovať za ospravedlniteľný dôvod zmeškania lehoty na podanie odvolania. Aj napriek tomu, že zákon nekonkretizuje, čo sa považuje za ospravedlniteľný dôvod na odpustenie zmeškania lehoty, judikatúra všeobecných súdov za ospravedlniteľné dôvody zmeškania považuje skutkové okolnosti ako napr. živelnú pohromu, nehodu, úraz, závažné rodinné komplikácie, alebo náhle ochorenie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 330/2014 z 26. augusta 2014).

Aj z uvedeného dôvodu je nesprávny záver sťažovateľky, že jediným možným spôsobom ako zvrátiť oneskorene podané odvolanie proti rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010 bol postup v zmysle § 58 ods. 1 OSP, a to návrh na odpustenie zmeškania lehoty.

Opačný záver by znamenal upretie práva žalovaného v 2. rade na prístup k súdu a k uplatňovaniu jeho práv v konaní pred súdom, ktorý by v konečnom dôsledku viedol k neprípustnému zásahu do jeho práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Vychádzajúc najmä z citovaného, nemožno podľa názoru ústavného súdu postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Zo záverov krajského súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle už uvedenej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

Ústavný súd považoval za žiaduce vyjadriť sa aj k námietke sťažovateľky, podľa ktorej krajský súd nezohľadnil jej vyjadrenie k odvolaniu žalovaného v 2. rade, ktoré podala okresnému súdu 12. júna 2015, pričom dokonca v napadnutom uznesení uviedol nepravdivé tvrdenie, že sťažovateľka sa k odvolaniu žalovaného v 2. rade nevyjadrila.

V súvislosti s posudzovaním tejto námietky ústavný súd zistil, že vyjadrenie sťažovateľky bolo po jej doručení okresnému súdu predložené krajskému súdu 15. júna 2015, teda pred rozhodnutím o odvolaní žalovaného v 2. rade proti rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010. Aj napriek tomu, že z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva nesprávne konštatovanie, že sťažovateľka sa k odvolaniu žalovaného v 2. rade nevyjadrila, táto skutočnosť podľa názoru ústavného súdu nezakladá dôvod na vyslovenie porušenia sťažovateľkou označených práv.

Z vyjadrenia sťažovateľky k odvolaniu žalovaného v 2. rade, s ktorým sa ústavný súd oboznámil, totiž nevyplýva taká osobitná námietka týkajúca sa procesného pochybenia okresného súdu v súvislosti s ustanovením opatrovníčky, nevysporiadanie sa s ktorou by

malo zásadný vplyv na posúdenie veci krajským súdom. Vo svojom vyjadrení sťažovateľka všeobecne poukazuje na účelovosť konania žalovaného v 2. rade, ktorý odvolanie proti rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010 podal až v lehote piatich mesiacov od nadobudnutia vedomosti o citovanom rozhodnutí, a zdôrazňuje, že *„žalovanému v 2. rade bol ustanovený opatrovník na základe dôkladných a viacnásobných šetrení súdu, vykonaním ktorých sa nepodarilo zistiť žiaden pobyt žalovaného v 2. rade, a nielen na základe toho, že sa mu nepodarilo doručiť nejakú zásielku. Skutočnosť, že neskôršie v priebehu súdneho konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod č. k. 28 C/33/2012 sa pobyt žalovaného v 2. rade už stal známy, je pre účely tohto konania bezpredmetná.“*

Vzhľadom na zjavnú všeobecnosť a s tým spojenú absenciu riadne odôvodnených námietok sa ústavný súd nemôže stotožniť s tvrdením sťažovateľky o tom, že nezohľadnenie jej vyjadrenia k odvolaniu žalovaného v 2. rade má za následok porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Už len pre úplnosť ústavný súd poznamenáva, že súčasťou jeho ustálenej judikatúry je názor, podľa ktorého všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Pokiaľ teda sťažovateľka vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 2. rade nepredložila takú argumentáciu, ktorá by mala pre posúdenie veci krajským súdom zásadný význam, jej nezohľadnenie nemôže spôsobiť porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Keďže napadnuté uznesenie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené, ústavný súd nemá dôvod zasiahnuť do právnych záverov krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2017